

den snævre Kavalergaard, vil man faa en Løsning, som er utilfredsstillende til begge Sider, og som navnlig vil være lidet fyldestgørende for Rigsdagen og ikke stemmende med dennes Stilling som selvstændig Statsmyndighed. Paa det af Regeringen foretrukne Projekts Mangler bødes der ikke i næneværdig Grad derved, at Rigsdagen efter Flertallets Ændringsforslag faar et Vinduesfag mere af Façaden ud imod Slotspladsen, saaledes at ca. 67 Alen af den 180 Alen lange Façade bliver Rigsdagens, og at der bliver Opgang til dens Lokaler ad Hovedportalen gennem en Del af det til Kongeslot bestemte Parti af Bygningen. Tværtimod vil ved dette sidste den uheldige Sammenblanding af Slot og Rigsdagsbygning komme til at fremtræde end mere grelt.

Arkitekt Thorv. Jørgensens Plan fandt kun Tilslutning hos et Mindretal af Regeringskommissionens Medlemmer, og blandt dem, der vare afgjorte Modstandere af at opføre Bygningen efter den, vare begge Tings Formænd og alle Kommissionens Arkitekter paa én nær. Under den senere offentlige Forhandling har Projektet indenfor de bygningssagkyndiges Kreds faaet en aldeles overvejende Stemning imod sig, og under Behandlingen i Folketinget er der, selv fra dem, som have ment at burde gaa ind paa Regeringens Forslag, blevet rejst vægtige Indvendinger mod det. Tilmed har Forslagets Forberedelse været i yderste Grad mangelfuld og uheldig. Kommissionen indsnævrede egenmægtig det Grundlag for Skitsekonkurrencen, som var givet ved Loven, og den har aldeles ikke underkastet det her forelagte Projekt nogen nærmere Udarbejdelse. Dette er jo i øvrigt en naturlig Følge af, at der i Kommissionen ikke har samlet sig noget Flertal om Projektet, og at navnlig Rigsdagens to Formænd have været imod at benytte det. Derved er man da kommen i den mærkelige Situation at staa med et Forslag, hvis Enkeltheder ikke ere godkendte af Repræsentanterne for de Statsmagter, som skulle benytte Bygningerne, og hvor i øvrigt, efter Flertallets Ændrings-

forslag, alt vedrørende Lokalernes Fordeling og Indretning indenfor Bygningens to Hovedafdelinger frit kan omlægges, efter at Beslutningen er vedtagen af Rigsdagen.

Under Hensyn hertil vilde det ubetinget være det retteste at udsætte Afgørelsen et Aar og udskrive en ny Skitsekonkurrence. Saavel de konkurrerende Arkitekter som den Kommission, der vilde komme til at bedømme de ny Planer, vilde da i den indgaaende Forhandling om de nu foreliggende Projekter, som har fundet Sted baade i og udenfor Rigsdagen, have en Vejledning, som tidligere i det væsentlige fattedes, og man vilde være berettiget til at haabe paa, at der kunde fremkomme Planer, som vilde være mere tilfredsstillende end de tidligere. Tanken om en ny Skitsekonkurrence har imidlertid mødt en saa afgjort Modstand saa vel hos Regeringen som hos Udvalgets Flertal, at Mindretallet anser det for frugtesløst at stille noget hertil sigtende Forslag.

Den Bygning, om hvis Opførelse Beslutning her skal tages, skal huse Landets højeste Myndigheder i fjerne Slægtled, og den vil for disse komme til at staa som Vidnesbyrd om vor Tids Evne til paa værdig Maade og i Tidens Aand at løse en stor national Opgave. Overfor dette er det af saare ringe Betydning, om Bygningens Opførelse paabegyndes et Aar før eller senere. Mindretallet maa da indstændig fraraade i Rigsdagssamlingens sidste Dage at træffe en endelig Afgørelse af dette store og vanskelige Spørgsmaal, uden at der en Gang er tilstrækkelig Tid til en Forhandling mellem Rigsdagens to Afdelinger og paa Grundlag af en mangelfuldt forberedt, i sig selv utilfredsstillende og med Rigsdagens Værdighed lidet stemmende Plan.